

Crucificat între paranteze/ Crucifié entre paranthèses
de Florica Bud

Craiova, Ed. Ramuri, 2010, 132 p.

Transferându-se din domeniul prozei în cel al poeziei, Florica Bud încearcă a menține axul sensibilității d-sale frenetic feminine, jucăușe dintr-un preaplin care nu mai operează cu personaje (marionete țipător colorate, stigmatizate cu năstrușnicii), ci cu propriile-i proiecții. Motivul recurent: iubirea. O iubire îndeobște cochetă, decorativă. O iubire care, încetînd a fi dubiu, anxietate, întrebare, se liniștește aidoma luciului unei oglinzi ce reflectă chipul unei femei sigure de atractivitatea sa. Avem a face totuși nu cu o placiditate, ci cu o psihologie răsucită precum o buclă la coafor. Poeta își supralicitează calinerea, se răsfață într-o spumă a jocului chemător, se complică prin capricii sclipicioase, ca și cum și-ar face intrarea într-o sală de bal. Ca și cum și-ar schimba ori și-ar ajusta toaleta în fiecare clipă, recurge la un șir de conexiuni, fără a se opri la niciuna dintre ele, dornică de procesul decurgerii lor. O fluiditate a discursului nesățios de sine face joncțiunea între Jugendstilul cel saturat de senzualități molatice și suprarealismul cu imprevizibilitățile-i ce pot sfida curajos caricatura. Ornamentul bogat se aliază cu tentația fantastă, răsfațul lasciv tatonează absurdul. Autoarea nu șovăie a se juca cu tot ce-i cade la îndemîină, în stil avangardist. Însă dicteul automat n-o reține. Numerele acrobatice ale ilogismelor au în spate o instanță supraveghetoare care e însăși umoarea erotică ce nu se îndură a se părăsi. Faptul că poeta nu se pierde cu firea se poate constata din ironiile pe care nu uită a le înfățișa. Avem a face, așa cum remarcă Nicolae Manolescu, cu „o lirică pe muchie de cuțit între senzualitate și conștiință morală”. Partea moralistă e dichisită și parfumată, servită cu zîmbre. Începînd prin a interpreta rolul de Cenușăreasă, Florica Bud vrea să apară, după destule indicii, drept o Ileană Cosînzeană a versului.

Gheorghe Grigurcu